

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10001** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН)).

Образувано е по касационна жалба на Министерство на земеделието, ЕИК[ЕИК], със седалище и съдебен адрес: [населено място], [улица], предявена чрез процесуален представител Т. Й.- старши юрисконсулт, срещу РЕШЕНИЕ от 19.09.2022г., постановено по НАХД № 4303 по описа за 2021г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № НЯСС-25 от 09.02.2021г., издадено от председателя на Държавната агенция за метрологичен технически надзор (ДАМТН за нарушение на разпоредбата на чл.190а, ал.2 вр. с ал.1, т.3 от Закона за водите (ЗВ, с което на основание чл.201, ал.12 и чл.200, ал.1, т.39 от с.з. на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева, както и министерството е осъдено да заплати на ДАМТН сумата от 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Касаторът излага твърдението в жалбата, че счита обжалваното решение за незаконосъобразно и неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон, при необоснованост на правните изводи. Твърди, че наказателно постановление следва да бъде отменено поради допуснато съществено процесуално нарушение при

съставянето на АУАН извън тримесечният срок по чл.34 ЗАНН. Сочни съдебна практика на СРС по друг сходен с настоящия случай. Отделно се навеждат доводи за нарушение на чл.42, т. 3 и т.4, респ. чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН във връзка с неяснота на точната дата на административното нарушение и недоказаност на извършването му. Излагат се доводи за смекчаващи вината обстоятелства с оглед обективна невъзможност за изпълнение на задължението за извършване на водолазен оглед, поради липсата на бюджет за да бъде сторен и липсата на проведена обществена поръчка за възлагане изпълнението на услугата. Прави се оплакване, че в НП е извършено допълване на сочените за нарушени разпоредби. С оглед изложеното се моли касационната жалба да бъде уважена и да се отмени решението на СРС, както и процесното НП. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение и за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Й., която поддържа жалбата и претендира присъждането на юрк. възнаграждение.

Ответникът – Председателя на ДАМТН, редовно призован, не се представлява в проведеното съдебно заседание, но изразява писмено становище по същество на спора чрез юрисконсулт Е. З., която оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

В производството пред СРС е установено, че собственик на язовир „П.“, находящ се в поземлени имоти №55419.6705.116, 55419.6705.117, 55419.6705.119, 55419.6705.120, 55419.6705.121, 14831.6553.300, 14831.6553.441, 14831.6539.324, 14831.6539.424, 14831.6539.443 и 55419.6705.2570.2 в землищата на [населено място] и [населено място], Столична община е Министерство на земеделието, като той се класифицира като голям язовир по смисъла на чл.141, ал.1 и ал.2 от Закона за водите.

В констативен протокол № 02-01-11 от 13.06.2019г., съставен от представители на Главна дирекция „Надзор на язовирните стени и съоръженията към тях“ при ДАМТН на собственика на язовира е издадено предписание под номер 2.4. „да се извърши водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията намиращи се под вода“, като даденият срок на изпълнение е до 30.12.2019г.

При извършена последваща проверка, е съставен констативен протокол № 02-01-14 от 02.07.2020г., като в раздел четвърти, точка 2.3 е констатирано, че не е изпълнено даденото с констативен протокол от 13.06.2019г. предписание за извършване на водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията намиращи се под вода. На 08.07.2020г. била изготвена покана до Министъра на земеделието, храните и горите за съставяне на акт за установяване на

административно нарушение. В АУАН № 02-052 от 13.08.2020г. за нарушение на член 190а, ал.2 от Закона за водите за това, че „в периода 13.06.2019г. до 30.12.2019г. Министерство на земеделието, храните и горите в качеството си на собственик на язовир „П.“ не е предприело действия по изпълнение на даденото в констативен протокол № 02-01-11 от 13.06.2019г. предписание по член 190а, ал.1, т.3 от Закона за водите“. Актът бил предявен на същата дата на съставянето му и подписан без възражения, като и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН такива не били депозираны.

Въз основа на така съставения АУАН, на 09.02.2021г. било издадено обжалваното пред СРС НП № НЯСС-25, с което при идентичност на описанието на нарушението и неговата правна квалификация, касационният жалбоподател бил санкциониран на основание чл.201, ал.12 вр. с чл.200, ал.1, т.39 от Закона за водите с имуществена санкция в размер на 1000 (хиляда) лева.

Районният съд, при извършената служебна проверка, не е констатирал да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила или на материалния закон в хода на административнонаказателното производство, като е приел, че актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са съставени правилно и законосъобразно, от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и че нарушението е описано пълно, с всички относими към конкретния състав признаци. Съдът е посочил също, че даденото описание на констатираното нарушение и установената по делото фактическа обстановка съответстват на посочената като нарушена правна норма, както и на санкционната такава.

В мотивите на оспореното решение е посочено, че е спазен и предвидения в чл.34, ал.1 от ЗАНН срок за съставяне на акта за установяване на административно, както СРС е отбелязал, че възражението в тази насока е неоснователно. Съдът приема, че нарушителят е открит на 02.07.2020г., на която дата контролните органи са констатирали, че предписанието не е изпълнено, а АУАН е съставен на 13.08.2020г. и следователно, срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН е бил спазен.

Съдът е приел също, че при правилно установена фактическа обстановка, административнонаказващият орган е подвел под правилната правна квалификация констатираното извършено деяние и е наложил предвиденото в закона наказание, при отчитане на всички относими към деянието и деета обстоятелства.

Правните изводи на СРС се споделят от касационната инстанция, като не се възприемат развитите в жалбата доводи за неправилност на съдебния акт.

От представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на разпоредбата на чл.190а, ал.2 вр. с чл.190а, ал.1, т.3 от Закона за водите от Министерство на земеделието. Разпоредбата на чл. 190а, ал.1, т.3 от Закона за водите определя, че председателят на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор или оправомощените от него длъжностни лица по чл. 190, ал. 4 имат право да дават предписания на собствениците на язовирни стени и/или на съоръженията към тях съобразно правомощията си по този закон и наредбата по чл.141, ал.2, включително за извършване на мерки и действия за изясняване на техническото състояние и на условията за експлоатация на контролираните обекти, с изключение на язовирите по приложение № 1 към чл.13, т.1, за намаляване на водните обеми, за което уведомява съответната басейнова дирекция, както и да определят срок за тяхното изпълнение. Съгласно, ал.2 на посочената правна норма, собствениците на язовирни стени и съоръжения към тях са длъжни да изпълняват предписанията по

ал.1, т.3 и по чл.138а, ал.3, т.5 с.з.

Съставеният АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, а вмененото нарушение е безспорно е извършено, като правилно, за да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаване на НП.

Правилно е възприето в оспореното решение, че е спазен предвидения в чл.34, ал.1 от ЗАНН срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение и че това е така, тъй като цитираната норма гласи, че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение. В случая, неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол № 02-01-14 от 02.07.2020г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнението на даденото предписание, поради което АУАН е издаден в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП се твърди за неизпълнено конкретно предписание – даденото в констативен протокол № 02-01-11/13.06.2019г. под номер 2.4. „да се извърши водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията намиращи се под вода“, като даденият срок на изпълнение е до 30.12.2019г.

Предвид гореизложеното СЪДЪТ намира, че съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателното постановление са законосъобразни, в съответствие с изискванията на чл.34, ал.1 от ЗАНН, така както е възприето в оспореното решение.

Противно на твърденията в касационната жалба, посоченото в НП нарушение е безспорно извършено, при реализирането на отговорността на нарушителя, точно и ясно е дадено описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и нарушената и санкционната норма.

Настоящата инстанция не споделя основанията в жалбата за приложение на чл.28 от ЗАНН, мотивирани с обективна невъзможност за изпълнение на задължението за извършване на водолазен оглед, поради липсата на бюджет за да бъде сторен и липсата на проведена обществена поръчка за възлагане изпълнението на услугата. Законът за водите урежда значимите обществени отношения във връзка с водите на територията на Република България като общонационален неделим природен ресурс, а нарушенията му компрометират постигането на целта на закона да осигури интегрирано управление на водите в интерес на обществото и за опазване на здравето на населението, както и да създаде условия осигуряване на достатъчно количество и добро качество на повърхностните и подземните води за устойчиво, балансирано и справедливо водоползване; намаляване на замърсяването на водите; и предотвратяване или намаляване на вредните последици за човешкия живот и здраве, околната среда, културното наследство и стопанската дейност, свързани с вредното въздействие на водите. С оглед изложеното настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН подобно на мотивите на СРС. Позоваването на съдебна практика /решение на СРС, което не е влязло в сила/ -която не е тълкувателна - е неотносимо.

Правилни са изводите на СРС и за определяне на санкцията, както и че същата е справедлива.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 19.09.2022г., постановено по НАХД № 4303 по описа за 2021г. на Софийски районен съд (СРС, Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № НЯСС-25 от 09.02.2021г.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието, ЕИК[ЕИК], със седалище и съдебен адрес: [населено място], [улица] да заплати на Държавната агенция за метрологичен технически надзор разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2